

Hồi 2

Gan Cùng Mình

Lang nha bồng là thứ binh khí rất kiếm thấy trong giang hồ, nó rất nặng, đem theo trong người không tiện, sử dụng cũng không tiện, nếu hai tay không có sức cử ngàn cân, ngay cả lúc lắc cũng không lúc lắc nổi nó.

Thứ binh khí này thông thường chỉ có lúc nào trên chiến trường hai bên đánh nhau thây chất đầy hoang dã, máu chảy thành sông mới có thể thấy nó, người trong giang hồ sử dụng thứ binh khí này rất là ít.

Hiện tại cái người đang từ trong hẻm tối xông ra đó, sử dụng cây lang nha bồng hiểm thấy nặng bảy mươi tám cân, những cây gai lồm chồm sáng loáng trên đầu cây lang nha, thật giống như bao nhiêu con chó sói đói khát đang đợi xé Dương Tranh ra từng miếng từng miếng nuốt trọn.

Người này thân hình cao chín thước, bề ngang cũng tới hai thước, ở trần, trọc đầu, bên tai trái đeo một cái vòng vàng, gương mặt rần rí, có một vết sẹo chạy từ trên trán xuống tới một bên miệng, chẻ cái mũi bự bằng trái trứng vịt ra làm đôi. Nửa đêm nửa hôm đụng phải người này mà không nằm mơ thấy ác mộng mới là lạ.

Dương Tranh quay lại đối diện với gã khổng lồ này, chẳng thềm ngó tới Tôn Như Hải đằng sau, hình như không biết cặp thủ xoa tử trong tay y cũng là thứ vũ khí chết người như không, không những vậy đã có vô số người chết dưới cái lưỡi xoa sắc bén của nó.

Dương Tranh cũng rất cao, nhưng y đứng trước mặt người đó, lại bị thấp đi mất nguyên cái đầu.

- Nghe nói thủ hạ dưới tay Nghê Bát có tên mèo con tên là Dã Ngưu.

Dương Tranh hỏi:

- Người là con mèo đó phải không ?

- Chính là lão tử đây.

- Nghe nói hấn là người vừa hung ác vừa hoành hợ, vừa không sợ chết.

Dương Tranh lại hỏi:

- Người không sợ chết thật sao ?

- Phải chết có phải là lão tử đâu, là con rùa con nhà người.

Cái gã mèo này lại giở ra một giọng Tây Xuyên rặc, nhất là lúc mắng người nghe đặc biệt thật là du dương.

Trong tay của Dương Tranh không có vũ khí, rất ít người thấy y dùng vũ khí.

Y tay không đứng trước mặt một gã khổng lồ như vậy, mà vẫn còn rất trầm tĩnh ung dung.

Nhưng chỉ trong một chớp mắt, cây lang nha bổng nặng bảy mươi chín cân đã bay tà tà lại kéo theo một trận gió ào ào như cọp hú long ngâm.

Y không thể đỡ, trong tay y không có thứ vũ khí gì để đỡ.

Y cũng không thể lùi lại, phía sau đã có cặp thủ xoa tử.

Ngay cả tránh né y cũng không thể tránh né được.

Con hẻm quá hẹp, lang nha bổng quá dài, cây bổng tạt qua, bao nhiêu chỗ thụt lùi đều đã bị chặn đứng kín mít, tránh qua bất cứ bên nào cũng đều nằm trong phạm vi của nó.

Tôn Như Hải không xuất thủ.

Y chẳng cần phải xuất thủ thêm, y đang nghĩ đến chuyện tiêu hủy thi thể, giấu mất xác Dương Tranh, vĩnh viễn cho con người đó không còn trên cõi đời này.

Y còn chưa nghĩ ra kịp một cách gì hoàn mỹ, y cũng không cần phải nghĩ thêm.

Bởi vì chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ bé, y đã phát hiện ra, Dương Tranh tạm thời còn chưa chết được.

Trong cái chớp mắt vừa rồi, Dương Tranh quả thật hình như đã chết chắc.

Bất kể là y có đỡ gạt, hay là tránh né đều không khỏi ăn phải một bổng.

Chẳng ai có thể chịu được một bổng đó.

Nào ngờ Dương Tranh chẳng đỡ gạt tránh né cũng chẳng lùi lại ... có người không bao giờ lùi, Dương Tranh là một trong những người này.

Không những y không lùi, y còn xông tới, nhắm vào hướng cây lang nha bổng xông tới.

Không ai tưởng tượng ra được y sẽ làm như vậy, bởi vì trước giờ chưa có ai dám làm như vậy.

Một tay cao thủ chân chính hạng nhất lưu dĩ nhiên sẽ có cách hay hơn của họ để đối phó cú bổng đó, nếu một người võ công hơi kém một tí, hiện tại đã bị cây bổng đập nát nhừ từ hồi nào.

Nhưng Dương Tranh lại xông thẳng tới.

Chính trong cái đường tơ kẽ tóc đó, thân hình của y bỗng rạp xuống, hai bàn tay dè lên mặt đất, cả thân người y từ phía dưới cây lang nha bổng luôn lên xông vào, cái đầu đụng mạnh vào bụng dưới của Dã Ngưu. Chiêu thức đó, không thể coi là một chiêu thức võ công, chân chính võ lâm cao thủ sẽ không biết sử dụng chiêu thức đó, cũng không thèm sử dụng.

Nhưng chiêu thức này thật là hữu dụng.

Thân hình nặng hơn hai trăm cân của Dã Ngưu lập tức bị đụng ngã âm xuống, nằm ngửa lên trời ôm lấy bụng lăn lộn la lên thê thảm, ngay cả người đang ngủ cách đó ba con hẻm còn nghe được.

Dương Tranh thuận tay móc ra một sợi giây làm bằng gân bò, trói ngay một tay một chân của y lại, rồi lại thuận tay lấy một hột thiết hồ đào bỏ vào miệng y, sau đó thổi phào một tiếng, quay người lại đối diện với Tôn Như Hải.

Dương Tranh hững hờ hỏi:

- Thế nào ?

Tôn Như Hải nhìn muốn dằn cả người ra, hết nửa ngày y mới mở miệng:

- Đây là thứ vũ công gì vậy ?

- Chẳng vũ công gì cả.

Dương Tranh nói:

- Ta chẳng biết tí gì về vũ công, ta chỉ biết phải làm sao đánh người ta gục xuống thôi.

- Cái thứ chiêu thức còn chưa gọi được là nhập môn này, hảo hán giang hồ thà chết còn hơn là đánh ra.

- Ta chẳng phải là hảo hán giang hồ gì cả, ta cũng chẳng muốn chết.

Dương Tranh nói:

- Ta chỉ muốn bắt kẻ phạm pháp giam lại.

Tôn Như Hải nắm chặt trong tay cặp thủ xoa tử:

- Người tính dùng cách gì bắt ta vậy ?

- Chỉ cần bắt người lại, tùy tiện dùng cách gì cũng không quan hệ, ta đều dùng được cả.

Tôn Như Hải cười nhạt.

Dương Tranh nhìn dính vào y:

- Người biết vũ công, ta không biết ! Người là hảo hán thành danh trong giang hồ, ta không phải; Trong tay người có vũ khí, ta không có, nếu người có ngon lại đây, ta chẳng nói gì người.

Tôn Như Hải tuy còn đang cười nhạt, gương mặt đã trắng bệch ra.

Dương Tranh chậm chậm bước lại:

- Chỉ tiếc là người chẳng có tí can đảm, người chỉ cần nhúc nhích một cái, ta sẽ cho người nằm trên giường ba tháng ngay cả bò cũng bò dậy không nổi, người có dám tin không ?

Y bước lại gần trước mặt Tôn Như Hải, chỗ yếu hại trên ngực của y đưa lại gần cặp thủ xoa tử trên tay Tôn Như Hải không quá một thước.

Tôn Như Hải không dám đung dẩy.

"Soạt" một tiếng, cái còng làm bằng thép ròng đã khóa vào cổ tay của y.

Ngoài con hẻm tối bỗng có một trận hoan hô nổi lên, mùi gã đại hán mặc áo đen vừa lớn tiếng hoan hô vừa bước nhanh vào.

Bọn họ đều là thuộc hạ của Dương Tranh, cũng là huynh đệ của y, bọn họ không những rất bội phục, mà còn rất tôn kính Dương Tranh.

- Dương đại ca, anh giỏi thật.

- Các người cũng giỏi lắm.

Dương Tranh đang cười:

- Các người núp ngoài hẻm xem nhiệt náo, chẳng thêm lại giúp ta một tay.

- Chúng em đã biết một mình đại ca là đủ sức đối phó chuyện này, chúng em lại là để giúp đại ca làm chuyện kế tiếp đấy thôi.

Dương Tranh sa sầm nét mặt lại.

- Các người cũng biết chuyện này sao ?

Y gần giọng hỏi:

- Sao các người biết được ?

- Tối hôm qua Triều đầu nhi trên phủ sai tiểu Lưu chạy suốt đêm về tìm đại ca, chúng em đã biết ngay là có chuyện quan trọng phải làm, vì vậy trưa hôm nay, huynh đệ chúng em bèn giữ tiểu Lưu lại uống rượu.

- Hắn đã nói cho các người biết ?

Dương Tranh giận dữ hỏi:

- Ta đã dặn đi dặn lại hai ba lần không được tiết lộ chuyện này, cái thằng vương bát đản này to gan quá.

- Chúng em hiểu đại ca lắm, đại ca không cho chúng em biết chuyện này, bởi vì đối đầu quá lợi hại, sự tình rất nguy hiểm, sẩy tay một cái là mất mạng như chơi.

Chúng huynh đệ nhao nhao giành nói:

- Nhưng chúng em theo đại ca bao nhiêu năm nay, nếu không có đại ca đỡ đầu giùm, bọn chúng em đã bị chết đi hơn một nửa rồi, chúng em đã chuẩn bị đem tính mạng giao cho đại ca, dù đánh không lại người ta, ít ra cũng liều mạng một trận, dù có chết, anh em cũng chết chung một nơi.

Dương Tranh nắm chặt hai nắm tay, tròng mắt đã có lệ nóng muốn trào ra, y ráng lắm rồi cũng dần được xuống.

Chúng huynh đệ lại nói:

- Chúng em không biết gã họ Nghê có gì lợi hại, nhưng hấn đã dám đụng đến hàng hóa của Trung Nguyên tiêu cuộc, dĩ nhiên phải là thứ cứng cựa, nhưng anh em mình cũng không phải tay vừa, có đại ca làm đầu, anh em cũng đã từng phá mấy vụ án hiển hách, cho dù hai mạng đổi một mạng, cũng phải liều cho bọn nó chết vài tên.

Dương Tranh dùng sức nắm chặt lấy tay chúng huynh đệ, y lớn tiếng nói:

- Được, các người đi theo ta.

Chúng huynh đệ lập tức hoan hô ầm ĩ lên, không biết có ai còn đem theo cả một thùng rượu mạnh lại:

- Đại ca có muốn uống thử hai ly trước không ?

- Chúng ta cũng chẳng cần phải uống rượu cho can đảm lên, có muốn uống, đợi xong chuyện rồi anh em mình uống cho đã con mẹ nó một trận ăn mừng.

Chúng huynh đệ lại lớn tiếng hoan hô lên:

- Đúng, đập cho tên vương bát đất sét này méo xong rồi uống con mẹ nó một trận, không say là thứ rùa đen.

Nhưng Tôn Như Hải và Dã Ngưu cũng cần phải sai hai người đem về, sai ai bây giờ ? Không ai chịu đi, không ai chịu làm cái chuyện to lớn này.

Mọi người đang chuẩn bị rút thăm, Dương Tranh bỗng quyết định:

- Lão Trịnh và Tiểu Hồ tử đem bọn chúng về.

Lão Trịnh mới tân hôn, con trai còn chưa đầy năm, lão Trịnh hiểu ý Dương Tranh, trong lòng y vừa khó chịu vừa cảm kích.

Nhưng Tiểu Hồ tử không phục:

- Sao đại ca sai em đi ?

Dương Tranh tát cho y một cái bạt tai trước rồi mới hỏi:

- Không lẽ người quên bà mẹ già của người ở nhà sao ?

Tiểu Hổ tử không nói gì, lúc y quay đầu đi, tròng mắt đã đầy những lệ.

Tôn Như Hải nhìn nhìn bọn họ, bỗng cảm thấy trong lòng máu nóng sôi sục lên, y lớn tiếng hô Dương Tranh:

- Người thả ta ra, ta đánh với người một trận, Tôn Như Hải ta đây cũng đâu phải là thứ gian tham, ta cũng không sợ chết như ai.

Dã Ngưu đang bị trói gô bốn vó chổng lên trời nằm bên cạnh bỗng nhổ một bãi nước miếng vào mặt y, rồi mở miệng chửi toáng lên:

- Cái thứ rùa đen nhà người không sợ chết thì còn ai sợ chết ? Hiện tại người la trời la quỷ làm gì, còn không đóng cái miệng rùa nhà người lại !

Nhìn lão Trịnh và Tiểu Hổ tử khiêng hai người đi, Dương Tranh bỗng thở ra một hơi:

- Tôn Như Hải không chừng cũng chẳng phải là thứ người gian manh gì, chỉ bất quá mấy đạo gần đây hưởng phúc nhiều quá, tính tình mới biến đi.

Tiếng thở dài của y có vẻ cảm khái:

- Một người như y lăn lộn trong giang hồ bao lâu nay cũng không dễ dàng gì, muốn không sợ chết thật, lại càng không dễ.

o0o

Cái đầu của Nghê Bát thái gia đang nhức.

Dĩ nhiên đầu y không bị nhức vì Dương Tranh, một gã bộ đầu tí teo trong huyện, y làm gì thềm để vào trong lòng.

Đầu y nhức, là vì bao nhiêu rượu tối hôm qua uống, bây giờ đang bắt đầu hành hạ, tối hôm qua y uống thật không ít.

Tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tiêu cuộc là Bảo Mã Kim Dao Vương Chấn Phi bởi vì mắc bện đến Mẫu Đơn sơn trang mua ngựa cho nên không thân hành đi áp chuyển tiêu này, nhưng năm tay tiêu sư đi theo cũng không phải là hạng dễ đối phó.

Y sử trong tay thanh Dao Trung Quả đã từng theo y có ba chục năm nay, bởi bạn y vào sinh ra tử ít nhất đã có hai ba trăm lần, cùng với mười lăm tên tử đảng của y kề vai khố chiến cả hơn nửa tiếng đồng hồ, mất đi sáu mạng người mới cướp được chuyển tiêu đó.

Chẳng qua chuyện này cũng đáng làm lắm, một trăm tám mươi vạn lượng bạc trắng phau phau, đủ cho y thoải mái suốt cuộc đời còn lại.

Y đã được năm mươi sáu tuổi rồi, đem bao nhiêu dây bạc về nhà, y chuẩn bị sẽ rửa tay, tìm một nơi nào không ai tìm ra, hưởng thụ mấy năm còn lại trong đời.

Nghê Bát thái gia là người đất Thục. Y khoái ngồi "Hoạt Can".

Giữa hai cây trúc cột vào một cái ghế, hai người khiêng, gọi là Hoạt Can.

Ngồi trên Hoạt Can, vừa thoải mái, vừa thoáng gió, bốn bề tám phía đều có thể thấy rõ, chỉ cần quay đầu lại, là thấy được từng hàng từng hàng những cỗ xe lớn chở đầy bạc đi phía sau.

Người đi theo xe đều là tử đảng của y, đều là những tay hảo thủ từng đánh trăm trận.

Tuy y tin rằng nhất định sẽ không có ai dám lại con đường này chặn đánh mình, nhưng y vẫn hành động rất cẩn thận.

Y dùng thứ xe độc luân để tải bạc, bởi vì thứ xe này rất nhẹ nhàng tiện lợi, đi trên đường cũng không làm phiền nhiều người khác.

Thứ xe này do người đẩy.

Ngựa thì có tiếng vó ngựa, người không có, lừa ngựa thì kêu hí ồn ào, người thì không.

Y rất yên lòng.

Trời đã gần sáng rồi.

Nghê Bát thái gia ngồi trên Hoạt Can nhắm mắt dưỡng thần được một lúc, ngẫu nhiên quay đầu lại, bỗng phát hiện ra một hàng xe dài hình như đã ngăn đi một khúc !

Y đếm đếm, quả thật đã mất đi bảy chiếc.

Người áp chiếc xe cuối cùng là Đồng Trùy, cũng giống như Dã Ngưu, là người y đem từ Miêu Cương về, bất cứ trong hoàn cảnh nào cũng nhất định không bán đứng y.

Một hàng xe chở bạc như vậy làm cách nào lại ngăn đi được ?

Nghê Bát thái gia ấn hai bàn tay vào hai bên chỗ dựa một cái, người y đã bay lên lộn một vòng, gót chân điểm vào đầu gã đẩy chiếc xe độc luân thứ tư phía sau thêm cái nữa, trong khoảnh khắc đã bay qua tám cái đầu của những gã đẩy xe, dùng môn khinh công tuyệt kỹ Bát bộ Hảo Thiên ngạo thị giang hồ của y bay trên đầu người, bay qua một dãy xe dài, đến chiếc xe cuối cùng.

Phía sau chẳng thấy có động tĩnh gì, nhưng gã Đồng Trùy áp chiếc xe cuối cùng đã biến đâu mất.

Gã áp chiếc xe kế tiếp Đồng Trùy là Thành Cương, hôm nay có uống tí đỉnh, y không hề biết phía sau đã xảy ra chuyện gì, thấy Nghê Bát thái gia bay vù vù lại, mới chạy tới hỏi thăm.

Nghê Bát thái gia không nói năng gì, cho y hai cái bạt tai trước, rồi mới phân phó:
- Mau mau theo ta ra phía sau xem thử.

Trăng sao chìm lắng, bốn bề một màn đen tối, cái khoảnh khắc trước bình minh thường thường là lúc tối nhất.

Phía sau vẫn không có một tí động tĩnh, chẳng nghe có tiếng động gì cũng chẳng thấy ai.

Nhưng bờ cỏ rậm hai bên đường hình như có chỗ không được bình thường ... gió thổi qua đám cỏ, hình như có chỗ không thấy xao động.

Bởi vì chỗ đó đã có người nằm bẹp lên rồi, bị tám người nằm đè bẹp lên.

Bảy gã xa phu đã bị đánh bất tỉnh, bị người bó chặt cứng chân tay, miệng bị nhét vào một hột hồ đào sắt chỉ có những tay trong vệ môn mới xài, còn Đồng Trùy người đi áp chiếc xe cuối cùng nhất đã bị người ta dùng gân bò cột cứng tay chân ra đằng sau.

Nghê Bát thái gia ngược lại bỗng trở nên trấn tĩnh, y chỉ hỏi Thành Cương:

- Nãy giờ người không nghe có động tĩnh gì sao ?

Thành Cương cúi đầu, y chẳng nghe thấy gì cả, y có tỉnh táo lúc nào đâu.

Nghê Bát móc hột hồ đào sắt trong miệng một gã xa phu ra, nhìn bốn bề quanh quất một hồi rồi cười nhạt:

- Giỏi, tay chân nhanh nhẹn lắm, không ngờ trong lục phiến môn cũng có những tay cừ khôi vậy.

Thành Cương rớt cuộc cũng ấp úng rụt rè mở miệng nói:

- Nghe nói nơi đây có tay thủ lĩnh bộ khoái tên là Dương Tranh, cũng có bản lĩnh lắm.

Nghê Bát chau mày:

- Không lẽ ngay cả Tôn Như Hải và Dã Ngưu cũng đối phó không nổi hấn ? Nếu hấn là thứ lợi hại như vậy, hiện tại e rằng hấn đã lòn ra đằng trước đối phó với cái đám chỗ Hoạt Can của ta.

Thành Cương biến sắc:

- Để đệ đi xem thử.

Nghê Bát vẫn bình tĩnh như không, y hững hờ nói:

- Bây giờ có lại cũng muộn quá rồi.

Y quả thật không hổ là tay lão luyện giang hồ quen đánh trăm trận, tuy đã trúng ổ mai phục, đầu óc vẫn còn tỉnh táo, phán đoán rất là chính xác.

Chính ngay lúc đó, đoàn xe phía trước bỗng nghe có tiếng la thảm thiết, giọng của Ba Lão Thốc.

Ba Lão Thốc cũng là một tay thuộc hạ đắc lực của y, ở phía trước áp trận, hiện giờ chắc hẳn đã bị trúng kế.

Nghê Bát vẫn còn bình tĩnh:

- Ba Lão Thốc đã xong, Hắc Quỷ, Hoàng Lang, Đại Tượng, ba tên tính khí nóng nảy, nhất định đã chạy lại, Dương Tranh nhất định sẽ tránh mặt bọn chúng, chạy lại chính giữa đối phó Bành Hồ.

- Mình chạy lại tiếp ứng y.

- Chúng ta không đi, chúng ta không đi chỗ nào cả.

Thành Cương ngăn người ra:

- Không lẽ mình đứng ngay ra đây, lấy mắt nhìn hắn giết người sao ?

Nghê Bát thái gia cười nhạt:

- Hắn còn giết được ai ? Chỉ cần ta chưa chết, sớm muộn gì hắn cũng lọt vào tay ta.

Nghê Bát lạnh lùng nói:

- Mục tiêu của hắn là ta, ta ở đây. Sớm muộn gì hắn cũng sẽ lại đây nạp mạng thôi.

Gió càng gập, trăng càng mờ mịt, Thành Cương bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh chạy từ chân lên đầu.

Y rốt cuộc đã hiểu ra, Nghê Bát thái gia chẳng màng gì cả, dù cho tử đảng đã từng sống chết với y bao nhiêu năm nay cũng vậy.

Xe cũng chẳng chạy mất đi đâu, những thỏi bạc trên xe cũng chạy không khỏi, chỉ cần kiên trì cho đến phút cuối cùng giết được Dương Tranh, bạc vẫn còn là của y, người để chia bạc cũng giảm đi được ít nhiều, cần gì y phải vội vã đi cứu người, tiêu hao mất đi sức lực ?

Dĩ nhiên là y bình tĩnh ở đây chờ được, chỉ cần bình tĩnh chờ, mình nhàn nhã kẻ địch lao lực, Dương Tranh chắc chắn là chết chắc đi được.

Trong lòng Thành Cương đã lạnh buốt đi, nhưng ngoài mặt y vẫn không dám để lộ ra vẻ gì cả.

Y bỗng sức nghĩ ra, dù Dương Tranh không ra tay, chính Nghê Bát không chừng cũng sẽ hạ độc thủ vào bọn họ.

Nếu không có ai đi chia một trăm tám chục vạn lượng bạc này của y, cũng không ai sẽ biết được bí mật, ngày tháng của y sau này không phải là càng thoải mái hơn sao ?

Nghê Bát thái gia đã rút trong người cây Đao Trung Quả không lúc nào rời khỏi người của y ra.

Một thanh liễu diệp đao, một cây thiết quả. Trong đao có lẫn quả, trong quả có lẫn đao, một cương một nhu, cương nhu tương tế, một công một thủ, công thủ bổ sung cho nhau, chính là tuyệt kỹ độc môn oai trấn giang hồ của Nghê Bát thái gia.

Y cặp thiết quả vào trong nách, dùng bàn tay mân mê lưỡi đao, đuôi mắt dính vào gương mặt Thành Cương, y bỗng hỏi:

- Có phải người đã hiểu ý của ta rồi ?

Thành Cương giật bắn người lên, không dám thừa nhận, mà cũng không dám phủ nhận.

Trong bóng đêm không ngớt truyền lại những tiếng la thê thảm, Nghê Bát thái gia hình như không nghe thấy gì.

- Nếu trong bụng người đang nghĩ ta mượn đao để giết người, người sai rồi đấy.

Y hững hờ nói:

- Những người này theo ta bao nhiêu năm nay, nếu ngay cả một tên bộ đầu tí teo còn đối phó không nổi, chúng ta còn lo gì chúng nó sống chết ra sao ?

- Vâng.

Thành Cương cúi đầu nói:

- Em hiểu mà.

- Nhưng người không phải vậy, người theo ta lâu nhất, chỉ cần người trung tâm với ta, sẽ có ngày tháng thoải mái cho người sau này.

- Dạ, em hiểu.

Nghê Bát thái gia cười cười:

- Người hiểu là tốt lắm.

Bàn tay phải y nắm lấy cây quả, bàn tay trái vung thanh đao lên, ánh đao lóe lên trong gió, y bỗng hét lớn:

- Dương Tranh, ta ở đây, người còn chưa chịu lại sao ?

Đoàn xe đã tán loạn, tiếng la hét đã bớt đi, trong bóng tối tối cuộc có một người hiện ra, đối diện với Nghê Bát, gần giọng nói:

- Họ Nghê kia, án của người đã có lệnh phát ra, mau mau theo ta về thôi !
- Người là Dương Tranh ?
- Ủ.

Nghê Bát cười nhạt:

- Đối phó với hạng người như người, cũng chẳng cần đến Nghê Bát lão gia ta đây tự mình ra tay, Thành Cương, người lại làm thọt y.

Thành Cương lập tức xoay tay lại rút cây roi bằng trúc, vung roi nhảy chồm lại.

Không phải là y không hiểu ý của Nghê Bát, muốn y làm hòn đá dò đường, thí thám vũ công Dương Tranh ra sao trước.

Nhưng y làm sao có thể không xông tới ?

Nghê Bát thái gia nắm chặt cây đao quải, cặp mắt dính chặt vào hai vai hai chân hai tay của người này.

Chỉ cần thấy được người này xuất thủ lộ số vũ công chiêu thức ra làm sao, Thành Cương sống chết y chẳng màng để trong lòng. Từ lúc y bị người ta bán đứng mình hai lần rồi, y đã học được một điều khôn, chỉ cần mình còn sống sót được là đủ. Còn sống được là tốt, tại sao còn đi lo đến người khác sống chết ra sao ?

Chính đang lúc người của Thành Cương vừa nhóm lên, bờ cỏ bên phải bỗng phụng lên một tiếng.

Gã xa phu bị người ta đánh cho bất tỉnh đang nằm bên bụi cỏ bên phải bỗng lăn người một vòng nhảy ra, xoay tay lại phóng ra ba cây nỏ tiễn, nhắm vào trước ngực của Nghê Bát thái gia.

Nghê Bát thái gia tuy liệu sự như thần, cũng liệu không nổi tới chiêu này.

Y giật nảy mình lên, nhưng tuy nguy hiểm mà không bị loạn, thân hình y bỗng bay thẳng lên trời, chỉ trong đường tơ kẽ tóc thi triển môn khinh công tuyệt đỉnh khó luyện nhất là Can Địa Bạt Hốt ra, tránh được ba cây nỏ tiễn.

Gã bộ khoái giả làm xa phu lại lăn về phía trước, Nghê Bát tính xoay người nhảy chồm lại.

Nhưng chính đang lúc y ở trên không đổi hơi, phía sau bỗng có người như một con báo nhảy lại đâm mạnh vào sau lưng y.

Cú đâm ấy không bị trật ra ngoài.

Thân trải trăm trận, mưu mô quỷ quyết như Nghê Bát thái gia, rốt cuộc vẫn trúng phải kế của người khác, bị một quyền đánh văng ra mặt đất, hơi thở hầu như bế tắc, muốn bò cũng bò dậy không nổi.

Nhưng y nhất định phải bò dậy, nếu không đối phương còn cho thêm một cú đá nữa, y sẽ chết chắc.

Y gắng gượng nhẫn nhịn nỗi đau đớn như kim chích cùng mình, lấy thiết quái chống một cái, người đã nhảy bật dậy.

Một người ốm nhách đen sì đang trầm tĩnh đứng trước mặt y, đưa cặp mắt sáng như báo nhìn y vừa nói:

- Ta mới là Dương Tranh đây, lúc này ngươi làm người rồi.

Nghê Bát miệng đầy cả chất đắng, nhưng chẳng thềm nhổ ra, ngược lại y còn bật cười lên, cười lớn:

- Tốt, ta phục ngươi lắm, ta làm kỳ này.

Tiếng cười của y trở nên ảm ớ:

- Không những ta làm người, ta còn đánh giá ngươi thấp quá, không ngờ ngươi lại là một tên tiểu nhân ngụy kế đa đoan như vậy.

- Ta chẳng phải là quân tử, cũng chẳng phải tiểu nhân.

Dương Tranh nói:

- Chỉ bất quá có lúc ta quả thật có dùng tí ngụy kế, lúc nào phải cần dùng ta sẽ dùng, lúc nào dùng được ta sẽ dùng.

- Lúc không dùng được thì làm sao ?

- Lúc nào không dùng được thì liều mạng chớ sao.

Nghê Bát cười lớn, thật ra hiện tại y đã cười không muốn nổi, nhưng y phải nhất định cười.

Bình thời y rất ít cười, lúc nên cười y cũng chẳng cười, lúc không nên cười y lại thường thường cười rất là khoái trá.

Trước giờ y nghĩ rằng cười là thứ ngụy trang rất tốt, có thể giấu đi được nhược điểm và thống khổ của mình.

Dương Tranh quả thật cảm thấy kỳ quái, một người ở trong hoàn cảnh này sao còn cười được như vậy ? Chính ngay lúc đó, Nghê Bát đã chồm lên, trong đao có quái, một chiêu Thiên Địa Thất Sắc đánh tới vô cùng hung mãnh.

Chiêu này có một khuyết điểm, nó có một chỗ hở. Nhưng công thế lợi hại quá chừng, chiêu thức sử ra chỉ muốn liều mạng cùng chết với đối phương.

Trong hoàn cảnh này, y không thể nào không dùng tới chiêu thức này, chỉ có chiêu thức trong đường cùng lại có đường cùng này mới có thể hãm Dương Tranh vào trong đất chết.

Y không tin Dương Tranh sẽ liều mạng, một người nguy kế đa đoan thông thường không có ai dám liều mạng. Chỉ cần Dương Tranh có một chút xiu rụt rè thôi, bỏ qua cái cơ hội chỉ trong khoảnh khắc là biến mất đó, Dương Tranh sẽ chắc chắn chết dưới đường tuyệt chiêu của y.

Y không ngờ rằng Dương Tranh liều mạng thật.

Dương Tranh không phải là một kẻ không có đầu óc. Nhưng y tùy thời tùy lúc đều chuẩn bị liều mạng, y không muốn chết.

Nhưng nếu đã đến chỗ không chết không được, chết cũng không hề gì.

Y nắm lấy cái cơ hội thoáng qua đó, cái lối liều mạng của y không phải chết người như của người khác.

Y không dùng vũ công chính thống, trước giờ chưa có ai thấy y dùng vũ công chính thống bao giờ.

Nghê Bát xuất thủ cũng đã thấy không đúng lắm.

Một người đang đổi hơi thở bị đấm cho một quyền vào ức, lúc vận khí không khỏi gian nan sai lầm, xuất thủ cũng không khỏi sai lầm.

Cái chiêu Thiên Địa Thất Sắc của y tuy là thứ chiêu thức chính thống cùng chết với đối phương, nhưng y không làm được tới điểm đó.

Vì vậy y đã chết, nhưng Dương Tranh lại không chết.

Thành Cương không thấy Nghê Bát chết.

Y đã dùng tận sức lực vung cây roi tới, y không hề vung tới gã đại hán giả làm Dương Tranh.

Y dựa vào màn đêm tối om chạy trốn mất biệt, chạy trốn ngay giữa chiêu Thiên Địa Thất Sắc.

Không ai đuổi theo y, mọi người chỉ quan tâm có mỗi trận đấu sống chết giữa Nghê Bát và Dương Tranh.

Lúc Nghê Bát ngã gục xuống, Dương Tranh cũng ngã theo, bất quá Nghê Bát vĩnh viễn không còn đứng dậy, nhưng Dương Tranh đang đứng dậy.

Cái lưng của y tuy bị ăn phải một cây thiết quả, y vẫn còn đứng dậy được, đứng dậy rồi chỉ nói một câu:

- Chúng ta đi uống rượu thôi.

o0o

Bọn họ không uống được thùng rượu đó.

Rượu là do Lão Trịnh và Tiểu Hồ lúc áp giải phạm nhân thuận tay đem theo về, nhưng bọn họ chưa về lại vệ môn.

Lão Trịnh và Tiểu Hồ cũng không về nhà, bọn họ và Tôn Như Hải, Dã Ngưu, hai người đồng một lượt mất tích, chẳng ai biết bọn họ đang ở đâu, cũng hỏi thăm không ra tung tích bọn họ ở chỗ nào.

Dương Tranh đem hết chúng huynh đệ đi lùng hết mọi nơi trong huyện thành, cũng tìm không ra hình bóng một ai. Người anh em của Tôn Như Hải là Tôn Toàn Hải, đem vợ đem thiếp, đem bốn đứa con của anh mình lại ngoài cửa vệ môn, vừa khóc vừa làm náo muốn treo cổ tự tử, đòi người trong vệ môn trả lại người.

... Người còn sống thì đòi về, người chết rồi thì phải thu xác.

Quan huyện đành phải kêu Dương Tranh lại đòi người.

Bà vợ của Tiểu Hồ và mẹ già sáu mươi sáu tuổi của Lão Trịnh, vừa nghe được tin đều nóng ruột té xỉu ra nhà.

Người thân của bọn họ đi đâu mất rồi ? Tại sao lại bỗng dưng mất tích như vậy ?

oOo

Hoàng hôn.

Dương Tranh vừa mệt mỏi, vừa nóng nảy, vừa đói, vừa khát, trong lòng y càng khó chịu muốn chết đi được.

Y đã gần một ngày trời chưa có hột cơm miếng nước nào vào bụng, cũng chưa chợp mắt qua lần nào, ai ai cũng khuyên y về nhà ngủ một giấc, ngay cả quan huyện cũng nói:

- Nóng nảy làm được gì ? Có chết cũng không làm được chuyện gì, nếu người muốn điều tra rõ ràng chuyện ra sao, người không nên ngã âm ra. Nếu người ngã âm ra, còn ai ở đây chịu trách nhiệm chuyện này ?

Vì vậy Dương Tranh chỉ còn nước trở về.

Tuy y là một người độc thân, nhưng y không sống trong phòng trực phía sau vệ môn, bởi vì lúc y vừa đến nơi này, y đã mượn một cái nhà hai phòng ở ngoài thành.

Ông chủ nhà họ Vu, già rồi mà không có con trai, chỉ có một đứa con gái còn độc thân tên là Liên Cô, sống ở gian nhà phía trước nhà của Dương Tranh, Vu lão đầu đối đãi y như con trai ruột của mình.

Liên Cô mỗi sáng sớm đều đem lại cho y bốn cái bánh bao và một tô cơm lớn cho y ăn sáng, rồi đem những thứ đồ mặc rồi của y đem về giặt. Y phục nếu bị rách, nút áo có bị mất đi cái nào, trả về lại nhất định đã được khâu vá dấu vào đó.

Liên Cô không đẹp, nhưng rất khỏe mạnh, ôn nhu và thành thực. Hôm nào Dương Tranh không về lại nhà, cô sẽ nóng ruột lại chỗ đầu khe suối giặt đồ núp ở đó khóc.

Nếu Dương Tranh mà không ngẫu nhiên gặp lại cô bạn thanh mai trúc mã hồi xưa là Lữ Tố Văn, hiện tại, rất có thể y đã làm rẫy trong nhà họ Vu. Cũng sẽ không có chuyện vô cùng cảm động làm người ta vừa kinh kỳ vừa sợ hãi xảy ra sau này.

Ông trời ghẹo người, âm thác dương sai.

Cải biến đi mệnh vận của một con người, thường thường đều xảy ra thật ngẫu nhiên.

Trên đường về nhà Dương Tranh, có một tiệm miến, còn có bán chút ít đồ nhắm và rượu, đồ nhắm cũng rất vừa miệng, miến làm cũng rất hợp khẩu Dương Tranh. Chủ tiệm miến Trương lão đầu cũng là bạn của Dương Tranh, rảnh rỗi cũng ngồi uống vài ba ly với y.

Y cũng đã quá sức mệt mỏi, nhưng y còn muốn vào ăn một tô miến, rồi nhắm rượu với vài miếng đậu hủ khô, lòng heo, tai heo trước đã.

Ánh tịch dương đầy cả bầu trời thật là mỹ lệ. Một gã thầy bói mặc tấm áo màu xám tro tay đánh vào đồng la, dò theo cây gậy trúc, từ đầu con đường nhỏ mé trong rừng đi ra, tiếng la tinh tinh vang vọng âm lên khắp mọi nơi, tuy không êm tai gì, nhưng trong hoàng hôn nghe cũng có vẻ như âm nhạc.

Dương Tranh nhường đường cho y, đứng qua một bên chờ y đi qua.

Gương mặt của gã mù không có tí biểu tình gì, bi hoan ly hợp của kiếp người đối với y chỉ bất quá là một trường xuân mộng.

Đồng la nhè nhẹ đánh lên, một tiếng nhanh một tiếng chậm, y chậm chậm đi về hướng con đường núi, chân thấp chân cao, đi qua trước mặt Dương Tranh, trái tim của Dương Tranh bỗng nhảy thót lên một cái, hình như vừa mới bị một cây kim nhọn chích vào một cái vẩy.

Y là một người phản ứng rất nhanh và rất nhạy, nhưng chỉ ở trong tình trạng nguy hiểm sống chết y mới có cảm giác đó.

Gã mù này không có ác ý gì với y, không những vậy đã đi qua khỏi trước mặt y.

Tại sao y lại có cái cảm giác đó ?

Dương Tranh bỗng sức nhớ lại có người rất gần gũi với y đã có nói cho y nghe:

- Một tay cao thủ vũ lâm từng giết người vô số, lúc bình thường đã có hơi hám sát khí trong người, cũng như một thanh kiếm đã từng đoạt bao nhiêu mạng người vậy.

Không lẽ gã mù này cũng là tay cao thủ vũ lâm mình đây tuyệt kỹ không để lộ ra ngoài ? Gã mù đã đi mất, Dương Tranh cũng không nghĩ đến chuyện đó nữa.

Y đã quá mệt mỏi, chẳng muốn nghĩ đến chuyện gì, chỉ muốn uống tí rượu trước, cho lát nữa tối dễ ngủ.

Qua hết khu rừng, là tiệm miến của Trương lão đầu.

Lúc Dương Tranh đến nơi, trong tiệm đã có một người khách đang ăn miến, ăn cùng một thứ mà Dương Tranh vẫn thường thích ăn, cũng đang nhắm rượu với đậu hủ khô và tai heo.

Người này đội cái mũ rộng vành, kéo trề xuống dưới, không những che hết cả trán và lông mày, cũng che luôn cả cặp mắt. Ngay cả gương mặt cũng bị cái bóng chiếc mũ trùm lên nhìn không rõ, Dương Tranh chỉ thấy được hai bàn tay của y.

Bàn tay của y rất lớn, ngón tay rất dài, dài mà khăng khiu, móng tay cắt dũa rất ngắn, bàn tay được rửa rất sạch sẽ.

Dương Tranh nhìn ra được một cặp bàn tay đó, bàn tay đó mà nắm được thứ gì nhất định sẽ rất chắc, bất kỳ ai muốn đoạt vật gì ra khỏi bàn tay đó, cũng không phải là chuyện dễ dàng cho lắm.

Y uống rượu rất ít, ăn cũng rất ít, không những vậy còn rất chậm, mỗi lần dùng đũa gắp thứ gì cũng rất cẩn thận, làm như sợ gắp phải con ruồi ăn vào miệng vậy.

Tiệm miến của Trương lão đầu tuy nhỏ, nhưng rất sạch sẽ, trong tiệm nhất định không có con ruồi nào. Chỉ bất quá cái mâm đựng đồ nhắm để ngoài quầy bên cạnh đường, không khỏi có tí bụi bặm. Người này làm như thấy được cả từng hạt bụi, mỗi lần ăn một miếng xong, lại phải gắp bụi ra.

Y mặc trên người một chiếc áo màu lam giặt sạch muốn thành bạc trắng, giặt sạch phi thường, sau lưng đeo một thanh trường kiếm được đựng trong một cái vỏ bằng da thuộc, thanh kiếm còn dài hơn người thường sử dụng ít nhất là bảy tám tấc. Vỏ kiếm rất cũ kỹ, nhưng cán kiếm mới được bọc lại, kiếm ngặc và miệng vỏ được đánh bóng sáng ngời.

Người này chắc chắn là kẻ rất thích sạch sẽ, ngay cả một tí bụi cũng chịu không nổi.

Không lẽ y thấy được cả hạt bụi ?

Trái tim của Dương Tranh lại nhảy thót lên một cái, y chỉ cần thấy bàn tay của người này là trái tim lại nhảy thót lên.

Người này đang mãi ăn tô miến và thức ăn, ngay cả nhìn cũng không nhìn tới Dương Tranh nữa mắt, lại càng không có ác ý gì với y.

Dương Tranh tại sao lại có cái cảm giác đó ?

Không lẽ người này cũng như gã mù vậy, cũng là tay kiếm khách tuyệt kỹ đầy mình ?

Cỡ hạng cao thủ vũ lâm như vậy, bình thời một người còn khó mà gặp tới, hôm nay tại sao lại đồng thời đến một nơi tiểu trấn này ?

Có phải bọn họ đã ước hẹn với nhau từ trước ? Bọn họ lại cái tiểu trấn vô danh này để làm gì ?

Dương Tranh cũng gọi tô miến, và đồ nhắm.

Thật tình y đã quá mệt, chỉ muốn ăn xong lập tức về nhà đâm đầu vào giường ngủ vùi.

Y đã bị phiền phức quá nhiều, y thật tình không muốn đi xen thêm vào chuyện gì khác, nhất là chuyện của những người này, bất kỳ ai muốn thò tay vào cũng sẽ lãnh lấy cái họa sát thân.

Người mặc áo lam đội mũ rộng vành đã đứng dậy trả tiền đi ra.

Y vừa đứng dậy, Dương Tranh mới phát hiện ra người của y cũng như thanh kiếm của y, so với người bình thường ít ra còn cao hơn một cái đầu, trên người không có lấy một chút da thịt nào thừa thãi.

Tuy động tác của y rất chậm chạp, nhưng lại rất linh động, mỗi động tác đều làm rất đúng chỗ, không dùng dư lấy một chút sức lực, từ cái động tác trả tiền của y đã có thể thấy ra được.

Sức lực của y làm như tùy thời tùy lúc đều để dành làm chuyện khác, nhất định không thể lãng phí đi một điểm nào.

Miến đã đem lại, Dương Tranh cúi đầu ăn.

Người áo lam đã ra khỏi cửa, Dương Tranh nhin không nổi lại ngẩng đầu lên nhìn một cái. Chính ngay lúc đó, người này bỗng quay đầu lại cũng nhìn y một cái.

Trái tim của Dương Tranh lại nhảy lên, cơ hồ luôn cả chiếc đĩa cũng muốn rớt xuống đất.

Ánh mắt của người áo lam tựa như lưới kiếm sắc bén đã từng giết người vô số bỗng được tuốt ra khỏi vỏ !

Dương Tranh trước giờ chưa bao giờ thấy cặp mắt nào bén nhọn như thế.

Y chỉ bất quá nhìn Dương Tranh có một lần, Dương Tranh đã cảm thấy như có luồng kiếm khí lạnh lẽo chụp lại, sát tới cổ họng mi mắt mình.

o0o

Màn đêm đã buông xuống.

Người mặc áo lam đeo trường kiếm đội mũ rộng vành đã biến vào màn đêm bên ngoài cửa.

Dương Tranh hai ba lần tự nhủ mình, không được nghĩ đến y, lại càng không được xen vào chuyện của y, mau mau ăn cho xong tô miến trước mặt mình, uống cho xong ly rượu rồi về nhà lăn vào giường ngủ.

Nhưng Trương lão đầu đã bắc cái ghế ra ngồi đối diện với y.

- Dương đầu nhi, ông là người có mắt, ông có thấy cái người này có chỗ nào tà khí không ?

- Tà khí chỗ nào ?

- Từng cọng miến lọt vào trong nôi, có cọng chắc chắn là bị đứt làm đôi, lúc trộn miến cũng không khỏi làm đứt đi bao nhiêu cọng.

Trương lão đầu nói:

- Người này ăn miến, chỉ ăn những cọng không bị đứt, mỗi cọng đã bị đứt còn để lại trong tô kia.

Trương lão đầu thở ra:

- Thật tôi không hiểu được, y làm sao mà nhìn rõ ràng như vậy được ?

Dương Tranh bất giác lại nghĩ tới chuyện y gặp đồ nhấm.

Cặp mắt sắc bén của người này không lẽ thấy được những thứ người khác không thấy được ?

Trương lão đầu rót cho Dương Tranh một ly rượu, bỗng thốt ra một câu làm người ta giật nảy cả mình lên:

- Tôi xem ông ta lại đây là để giết người đó thôi.

Lão ta nói một giọng rất chắc nịch:

- Tôi dám cá là vậy đó.

- Tại sao ông biết chắc y lại đây là để giết người ?

- Tôi cũng không nói được, nhưng tôi cảm thấy được.

Trương lão đầu nói:

- Tôi lại gần y, lập tức toàn thân lạnh hắt ra, chân lông dựng đứng lên, còn nổi cả da gà lên nữa.

Lão lại nói:

- Chỉ có lúc tôi đang đánh trận, xông pha vào chiến trường chém giết, tôi mới cảm thấy như vậy, bởi vì lúc đó ai ai cũng đang xông vào trận giết người, đều có một thứ sát khí bùng bùng.

Dương Tranh không ăn miếng nữa, không uống rượu nữa, y chẳng nói câu nào, lập tức cầm đầu xông ra khỏi cửa.

Y là người quản trị an ninh ở nơi đây, y nhất định không thể để cho người nào lại đây giết người, bất kể người này là ai cũng vậy.

Dù y biết người này sẽ giết y trong chớp mắt, y cũng phải đi xen vào chuyện này.

Dù y đã mệt đừ không thể cử động được, dù phải bò y cũng cứ bò.

- o O o -